

BORGARTING LAGMANNSRETT

KJENNELSE

Avsagt: 19.06.2025

Saksnr.: 25-089894ASK-BORG/04

Dommere:

Lagdommer
Lagdommer
Lagdommer

Mette D. Trovik
Fredrik Charlo Borchsenius
Marit Bjøråneset Frogner

Ankende part

Berent Friele

Advokat Christian Grahl-
Madsen

Ankemotpart

Heder Bank ASA

Advokat Joar Heide

Ankemotpart

Sparebank 1 Hallingdal Valdres

Kredinor AS

Ankemotpart

Ole-Christian Gard

Ankemotpart

Tore Rygh Gard

Saken gjelder anke over tingrettens kjennelse om stadfestelse av bud i forbindelse med tvangssalg ved medhjelper.

Etter begjæring fra SpareBank 1 Hallingdal Valdres og Heder Bank ASA (tidligere MyBank ASA) besluttet Buskerud tingrett å åpne tvangssalg av gnr. 86 bnr. 2, gnr. 85 bnr. 1 og gnr. 47 bnr. 51 i Hol Kommune. Eierne av eiendommene, Berent Friele, er oppført som saksøkt i begjæringen.

SpareBank 1 Hallingdal Valdres har registrert førsteprioritets panterett i eiendommene gnr. 85 bnr. 1 og gnr. 86 bnr. 2. Banken har opplyst at det ved en inkurie ikke ble etablert panterett i gnr. 47 bnr. 51. Heder Bank ASA innehar derfor førsteprioritets panterett i denne eiendommen.

Tingretten besluttet at salget skal gjennomføres ved bruk av medhjelper, jf. tvangsfullbyrdsloven §§ 11-9 og 11-12. Den oppnevnte medhjelperen, Dialog Eiendomsmegling AS, la ut eiendommen for salg. Av budjournalen fremgår det at høyeste bud er gitt av Tore Rygh Gard og Ole-Christian Gard med 35 000 000 kroner i tillegg til omkostninger. Budet var bindende til 11. april 2025 og ble avgitt under forutsetning om at eiendommene ble solgt samlet.

Sparebank 1 Hallingdal Valdres og Heder Bank ASA begjærte det høyeste budet stadfestet. Berent Friele rettet innsigelser til stadfestelse av budet og utkastet til fordelingskjennelse.

Buskerud tingrett tok bare stilling til begjæring om stadfestelse, og avsa 3. april 2025 kjennelse med slik slutning:

Budet på kr 35 000 000 + omkostninger, avgitt av Tore Rygh Gard og Ole-Christian Gard ved tvangssalg av gnr. 86 bnr. 2 i Hol kommune, gnr. 85 bnr. 1 og gnr. 47 bnr. 51* i Hol kommune, stadfestes.

Berent Friele har rettidig anket tingrettens kjennelse. Anken retter seg mot saksbehandlingen, bevisbedømmelsen og lovanvendelsen. Ankemotpartene, Sparebank 1 Hallingdal Valdres, Heder Bank ASA, og Tore Rygh Gard, har tatt til motmæle i anketilsvar. Ankemotparten Ole-Christian Gard har ikke inngitt merknader til anken.

Ankende part, Berent Friele, har i det vesentlige gjort gjeldende:

Det foreligger feil ved tingrettens bevisbedømmelse, lovanvendelse og saksbehandling. Det er grunnlag for å nekte stadfestelse av budet i medhold av tvangsfullbyrdsloven § 11-30 andre ledd bokstav c og f.

Det høyeste mottatte budet er ikke bindende for budgiveren etter alminnelige avtalerettslige regler, jf. tvangsfullbyrdsloven § 11-30 andre ledd bokstav c. Det

foreligger ikke signatur på budskjemaet eller fullmakt fra Ole-Christian Gard som dokumenterer at han har forpliktet seg til budet. Det finnes heller ikke opplysninger som tilsier at han har vært kjent med budet. Tingrettens kjennelse må av denne grunn oppheves.

Videre, foreligger det flere feil ved gjennomføringen av tvangssalget som ikke er avhjulpet og som åpenbart har hatt betydning for salget, jf. tvangsfullbyrdsesloven § 11-30 andre ledd bokstav f.

Tingretten har uriktig besluttet å kumulere sakene 22-162089TVA og 23-008220TVA. Sakene gjelder ulike saksøkere og omfatter forskjellige eiendommer, som hver for seg er gjenstand for separate begjæringer om tvangssalg. Tvangsfullbyrdsesloven § 11-11 gir ikke hjemmel for subjektiv kumulasjon, slik tingretten har lagt til grunn.

Tingretten har gjennomført et samlet salg av flere eiendommer i strid med tvangsfullbyrdsesloven § 11-19. Matrikkelenhetene som omfattes av stadfestingskjennelsen, kan ikke anses som én driftsenhet, slik tingretten har lagt til grunn. Det foregår ingen form for produksjon på eiendommene, og at ingen av dem har et ressursgrunnlag som tilsier at de er egnet til å gi økonomisk avkastning. Hensyn til eventuell bosetting i forbindelse med fremtidig konsesjonsbehandling kan ikke begrunne at tre separate matrikkelenheter behandles som én enhet ved tvangssalget.

Tingretten har også bygget på en uriktig forståelse av rekkevidden av unntaket i jordlova § 12 syvende ledd. Sett i sammenheng med kravet om individuelt salg etter tvangsfullbyrdsesloven § 11-19, utgjør dette en saksbehandlingsfeil ved gjennomføringen av tvangssalget. Feilen må anses å ha hatt vesentlig betydning for salgsprosessen, og medfører at tingrettens avgjørelse må oppheves.

Tingretten har uriktig anvendt regelverket om konsesjon og konsesjonsvilkår. Når retten bygger på en feilaktig forutsetning om at matrikkelenhetene ikke kan selges hver for seg, og dermed legger til grunn at boplikt skal gjelde for hele eiendomsmassen – et tyngende vilkår som åpenbart reduserer interessen fra potensielle kjøpere – utgjør dette en uriktig rettsanvendelse. Feilen representerer en saksbehandlingsmangel som klart har hatt betydning for rettens avgjørelse.

Det anføres at salgsarbeidet har vært misvisende med hensyn til eiendommenes reelle potensial, særlig ved at de uriktig har blitt fremstilt som én samlet landbrukseiendom underlagt boplikt. Denne fremstillingen har svekket eiendommenes attraktivitet i markedet.

Videre hevdes det at salgsarbeidet ble avsluttet førtidig uten rettslig grunnlag. Etter at høyeste bud var inngitt, ble markedsføringen i realiteten avsluttet, og eiendommene fremsto som ikke lenger tilgjengelige for salg. Dette reduserte sannsynligheten for nye budgivere.

Prisantydningen ble for øvrig redusert med 10 millioner kroner – fra opprinnelig 45 millioner – uten at dette ble drøftet med Friele, i strid med medhjelpers rådføringsplikt etter tvangsfullbyrdsloven § 11-13 første ledd.

Innvirkningsvilkåret etter tvangsfullbyrdsloven § 11-30 andre ledd bokstav f er oppfylt.

Det er lagt ned slik påstand:

1. Buskerud tingrett sin stadfestingskjennelse i sak nr. 22-162089TVA og nr. 23-008220TVA oppheves.
2. Berent Friele tilkjennes sakskostnader herunder ankegebyr til lagmannsretten.

Ankemotparten, Sparebank 1 Hallingdal Valdres, har i det vesentlige gjort gjeldende:

SpareBank 1 Hallingdal Valdres er enig i tingrettens kjennelse, og mener at det ikke hefter feil ved tingrettens bevisbedømmelse, lovanvendelse eller saksbehandlingsfeil.

Det bestrides at det foreligger grunnlag for å nekte stadfestelse av budet som følge av at «budet ikke er bindende for byderen etter alminnelige avtalerettslige regler», jf. tvangsfullbyrdsloven § 11-30 andre ledd bokstav c. Bestemmelsen er ment å ivareta budgiverens rettsposisjon, og kommer som regel først til anvendelse når budgiveren selv bestrider å være bundet. Dette er ikke tilfellet i foreliggende sak, hvor det er eieren av den tvangssolgte eiendommen som har fremmet anken, og ikke budgiveren.

Det er ikke tvilsomt at Tore Rygh Gard og Ole-Christian Gard er budgiver av det høyeste budet, slik medhjelperen har bekreftet overfor tingretten.

Ankende part har anført en rekke forhold som etter deres oppfatning utgjør feil ved gjennomføringen av tvangssalget, og som ikke er blitt avhjulpet, samt har hatt betydning for salgsresultatet, jf. tvangsfullbyrdsloven § 11-30 andre ledd bokstav f. Samtlige av disse bestrides av SpareBank 1 Hallingdal Valdres.

Det er lagt ned slik påstand:

1. Anken forkastes.
2. SpareBank 1 Hallingdal Valdres tilkjennes sakskostnader for lagmannsretten.

Ankemotparten, Heder Bank ASA, har i det vesentlige gjort gjeldende:

Tingrettens kjennelse om stadfesting av budet er korrekt. Det er ikke grunnlag for å nekte stadfestelse av budet i medhold av tvangsfullbyrdsloven § 11-30 andre ledd bokstav c og/eller bokstav f.

Heder Bank ASA slutter seg fullt ut til argumentasjonen i anketilsvaret fra SpareBank 1 Hallingdal Valdres.

Det er lagt ned slik påstand:

1. Anken forkastes.
2. Berent Friele betaler sakskostnader til Heder Bank ASA med kr 21 000,-.

Ankemotparten, Tore Rygh Gard, har i det vesentlige gjort gjeldende:

Tingrettens kjennelse om stadfesting av budet er korrekt. Medhjelper oppnådde den høyeste prisen som med rimelighet kunne forventes for eiendommen.

Budet som lå til grunn for tingrettens kjennelse, var klart bindende. Argumentasjonen fra Friele om at det ikke forelå et bindende bud er uholdbare, og må anses som et forsøk på å trenere gjennomføringen av tvangssalget.

Det er ikke lagt ned formell påstand. Lagmannsretten forstår imidlertid anketilsvaret slik at det gis uttrykk for at ankes skal forkastes.

Lagmannsretten bemerker:

Lagmannsretten har kommet til at anken skal forkastes.

Twisteloven sjette del gjelder ved bruk av rettsmidler mot avgjørelser i saker som gjelder tvangsfullbyrdelse, jf. tvangsfullbyrdelsesloven § 2-12.

Ankesaken er avgjort etter skriftlig behandling i tråd med hovedregelen i tvisteloven § 29-15 første ledd. Hensynet til forsvarlig og rettferdig rettergang tilsier ikke at det avholdes muntlig forhandling, jf. tvisteloven § 29-15 andre ledd. Dette er heller ikke krevd av partene.

Lagmannsretten har full kompetanse ved å overprøvingen av tingrettens kjennelse, jf. tvisteloven § 29-3 første ledd.

Etter tvangsfullbyrdelsesloven § 11-34 første ledd andre punktum kan en anke over stadfestelseskjennelse bare grunnes på at budet ikke skulle vært stadfestet etter tvangsfullbyrdelsesloven § 11-30 andre ledd bokstav b til f. Videre følger det av § 11-34 første ledd tredje punktum at en anke ikke kan grunnes på innvendinger mot stadfestelse som ikke har vært fremsatt for tingretten. Dersom det ikke kan legges den ankende part til last at innvendingen ikke ble fremsatt tidligere, eller særlige omstendigheter taler for det, kan anken likevel grunnes på nye innvendinger, jf. § 11-34 første ledd fjerde punktum.

Ankende part opprettholder anførselen, som ble fremsatt for tingretten, om at det høyeste mottatte budet ikke er bindende for budgiveren etter alminnelige avtalerettslige regler.

Etter tvangsfullbyrdsesloven § 11-30 andre ledd bokstav c skal tingretten nekte å stadfeste et bud dersom «budet ikke er bindende for byderen etter alminnelige avtalerettslige regler».

I henhold til budjournalen er Tore Rygh Gard og Ole Christian Gard oppgitt å ha det høyeste budet på 35 000 000 kroner. Ved e-post 31. mars 2025 bekreftet medhjelper overfor tingretten at Tore Rygh Gard og Ole Christian Gard er budgivere av det høyeste budet. Medhjelper har videre opplyst at Tore Rygh Gard har inngitt budet på vegne av både seg selv og sønnen Ole Christian Gard, men opplyst at det bare er Tore Rygh Gard som hefter økonomisk for budet.

Lagmannsretten finner ikke grunnlag for å betvile medhjelpers opplysninger om budgiverforholdet. Tore Rygh Gard har i ankesaken fastholdt at budet som lå til grunn for tingrettens kjennelse, er bindende fra hans side.

Lagmannsretten anser det som sannsynliggjort at det foreligger et bindende bud fra budgiver. Ankende parts anførsel om at det ikke foreligger tilstrekkelige holdepunkter for at Ole Christian Gard har forpliktet seg eller var kjent med budet, kan ikke føre til en annen vurdering av dette. Som det fremgår av medhjelpers bekreftelse, er det uansett bare Tore Rygh Gard som hefter økonomisk for budet, og lagmannsretten har ikke holdepunkter for å anta at budet ikke er bindende for ham.

Lagmannsretten finner på denne bakgrunn at det ikke er grunnlag for å nekte budet stadfestet i medhold av tvangsfullbyrdsesloven § 11-30 andre ledd bokstav c.

Lagmannsretten vil videre ta stilling til om budet skal nektes stadfestet i medhold av tvangsfullbyrdsesloven § 11-30 andre ledd bokstav f, slik ankende part har gjort gjeldende.

Etter bestemmelsen skal tingretten nekte å stadfeste et bud dersom det «det foreligger en annen feil som ikke er avhjulpet og som ikke settes ut av betraktning etter § 5-6 annet ledd, når feilen åpenbart har hatt betydning for salget». Feilen kan knytte seg både til fremgangsmåten ved gjennomføringen av salget og til vilkårene for tvangssalg etter loven, jf. Ot.prp. nr. 65 (1990–1991) s. 232.

Terskelen for å nekte stadfestelse etter denne bestemmelsen er høy. Det er ikke tilstrekkelig at feilen kan ha hatt betydning, det kreves etter lovens ordlyd at feilen «åpenbart» har hatt betydning for salget.

Ankende part har gjort gjeldende at tingretten har kumulert sakene 22-162089TVA og 23-008220TVA, i strid med loven.

Tvangsfullbyrdsloven § 11-11 regulerer situasjoner der det foreligger flere begjæringer om tvangssalg av samme formuesgode. Etter bestemmelsens andre ledd første punktum kan en saksøker i et senere besluttet tvangssalg, kreve å tre inn som saksøker i det tidligere besluttede salget. Begge kreditorer får da status som saksøkere i den felles tvangssalgprosessen.

Heder Bank ASA har begjært inntreden i det tidligere besluttede tvangssalget av eiendommene med gnr. 86 bnr. 2 og gnr. 85 bnr. 1 i Hol kommune. Lagmannsretten finner det korrekt at begjæringene skal behandlet samlet, i samsvar med tvangsfullbyrdsloven § 11-11. At Heder Bank ASA har førsteprioritets pant i eiendommen med gnr. 47 bnr. 51, endrer ikke lagmannsretten vurdering av dette. Som lagmannsretten kommer tilbake til må eiendommene anses som én driftsenhet, selv om de har hver sin matrikkel/bruksnummer.

Ankende part har videre gjort gjeldende at tingretten har gjennomført et samlet salg av flere eiendommer i strid med tvangsfullbyrdsloven § 11-19.

Lagmannsretten bemerker at hovedregelen er at formuesgoder som dekningsbegjæringen omfatter, skal selges enkeltvis, jf. tvangsfullbyrdsloven § 11-19 første ledd første punktum. Forutsetningen for regelen er at det dreier seg om selvstendige formuesgoder, jf. Falkanger m.fl., Tvangsfullbyrdsloven, Lovkommentar, Juridika (à jour per 16. april 2024), § 11-19 punkt 1. Dersom det dreier seg om én økonomisk enhet, må tvangssalg dermed omfatte denne i sin helhet.

Med «selvstendige formuesgoder» menes at formuesgoder som etter sin beskaffenhet, og reglene som gjelder for godene, kan realiseres uavhengig av hverandre, jf. Skoghøy, Panteloven med kommentarer, 3. utg., Gyldendal Juridisk, 2016 s. 158. Brækhus har en litt annen avgrensning eller definisjon: goder som med tanke på eventuell tvangsrealisasjon fremstår som naturlige økonomiske enheter, jf. Brækhus, Omsetning og kreditt 2, 3. utg. ved Borgar Høgetveit Berg, Universitetsforlaget, 2005 s. 228.

Det avgjørende for om eiendommene kan selges samlet, er dermed hvorvidt de – samlet sett – utgjør ett selvstendig formuesgode. At eiendommene består av ett eller flere bruksnummer, er ikke i seg selv avgjørende for vurderingen.

Tingretten har lagt til grunn at eiendommene utgjør én driftsenhet, og at de følgelig skal selges samlet. Det er gitt følgende begrunnelse på side 3–4 i kjennelsen:

Rettslig medhjelper har vurdert det slik at eiendommene fremstår som én driftsenhet, og ikke som selvstendige eiendommer, til tross for at de har hver sin matrikkel.

Denne vurderingen ble gjort tidligere i prosessen da det har blitt anført at driftsenheten burde deles opp og i den forlengelse at samtykke til deling ikke er nødvendig når særskilt registrert del av eiendom er solgt på tvangssalg, med henvisning til jordlova § 12 syvende ledd. I den forbindelse har medhjelper forhørt seg med Hol kommune gjentatte ganger og kommunen har bekreftet at de vurderer at matriklene er å regne som én driftsenhet og derfor må omsettes samlet. Videre opplyser kommunen at forvaltningspraksis i Hol kommune, både på generell basis og konkret for disse eiendommen, helt klart tilsier at det ikke kan påregnes å få tillatelse til deling av en slik driftsenhet når jordlova kommer til anvendelse.

Medhjelper viste til at Gnr. 47 Bnr. 51 er innmark som ligger tilgrenset hovedbølet og ikke har egen adresse. Den er heller ikke oppmålt, og har ikke grenser, selv om det har egen matrikkel. For å kunne selge dette arealet isolert, må det rekvireres oppmålingsforretning. Det er videre få mulige kjøpere til et slikt areal, da det kun vil kunne selges som tilleggsjord til tilstøtende eiendommer. Matrikkelen vil ikke utgjøre noen verdi dersom den selges for seg selv.

Hva gjelder gnr. 86 bnr. 2 (Osestølen) viste medhjelper til at dette er en seter med tilhørende jaktterreng. Medhjelper vurderte det slik at denne eiendommen i utgangspunktet vil kunne oppnå en betydelig sum ved et separat salg, men at det vil bli en utfordring å få konsesjon for denne eiendommen da Hol kommune har 0-konsesjon og generell boplikt. Det er heller ikke vei, vann eller avløp til eiendommen, og det vil ifølge kommunen ikke bli gitt tillatelse til å etablere dette. Videre vil det måtte søkes om særskilt dispensasjon dersom man ønsker å ta seg inn til eiendommen på snøscooter. Eneste alternativet for transport i dag er ski eller til fots. Turen er opplyst å ta 2,5 timer.

Retten bemerker for øvrig at det at det faktisk kreves tillatelse eller beslutning for å kunne dele opp og selge de forskjellige matriklene hver for seg, underbygger at de på nåværende tidspunkt er å anse som én enhet. Videre bemerker retten at en gård med tilleggsjord og seter vanligvis er å anse som en driftsenhet, se for eksempel jordlova § 12.

Lagmannsretten deler tingrettens syn om at eiendommene fremstår som en driftsenhet og slutter seg i det vesentlige til tingrettens begrunnelse. Lagmannsretten kan i denne forbindelse ikke se at tingretten har anvendt jordloven § 12 syvende ledd eller regelverket for konsesjon og konsesjonsvilkår på en uriktig måte, slik ankende part gjør gjeldende.

Jordloven § 12 forutsetter at deling av en eiendom som er eller kan nyttes til jord- eller skogbruk, krever offentlig godkjenning, jf. første ledd. Det er derimot ikke nødvendig med godkjenning dersom en særskilt registrert del av eiendommen selges på tvangssalg, jf. jordloven § 12 syvende ledd. I «særskild registrert» ligger det at delen av eiendommen må ha et eget matrikelnummer.

Hvorvidt det er adgang til å kreve særskilt realisasjon av et enkelt bruksnummer, avhenger imidlertid av om det enkelte bruksnummer kan ses som et selvstendig formuesgode, jf. eksempelvis LE-2020-39692, med henvisning til Justisdepartementets lovavdelings uttalelser i JDLOV-2002-635. I den nevnte saken kom lagmannsrettens flertall, etter en

konkret helhetsvurdering, til at den fradelte eiendommen måtte anses som et selvstendig formuesgode, og at det derfor forelå adgang til å gjennomføre et særskilt tvangssalg. Etter denne lagmannsretts syn ligger vår sak annerledes an.

Lagmannsretten finner det som nevnt, med utgangspunkt i tingrettens begrunnelse gjengitt ovenfor, mest sannsynlig at eiendommene utgjør en driftsenhet, med den konsekvens at de skal selges samlet. Ankende parts anførsel om at det i dag verken foregår produksjon på eiendommene, eller at de har et ressursgrunnlag som gir grunnlag for økonomisk avkastning, kan etter lagmannsrettens syn ikke tillegges avgjørende vekt.

Lagmannsretten finner det heller ikke sannsynliggjort at salgsarbeidet er innrettet på en misvisende måte eller ble avsluttet førtidig uten særskilt hjemmel, slik ankende part har gjort gjeldende. Lagmannsretten nøyer seg med å vise til tingrettens begrunnelse på side 5:

Slik retten forstår det var det medhjelpers vurdering at det verken ville være enklere å oppnå høyere pris i markedet eller å få inn bud, dersom driftsenheten ble delt opp og matriklene ble solgt hver for seg. Medhjelper har gjort en vurdering av hvordan man oppnår høyeste utbytte i denne saken, og retten legger dette til grunn.

Et tvangssalg må antas å ha en viss prisdempende effekt på størrelsen av budene, blant annet fordi retten til å reklamere er begrenset og budenes bindingstid er lengre enn ved frivillige salg. Tvangssalg gir også usikkerhet om tidspunkt for overtakelse. Retten viser også til at prosessen med tvangssalg har pågått over lengre tid, uten at det har dukket opp flere interessenter. På denne bakgrunn er retten kommet til at det ikke er sannsynlig at nye salgsforsøk vil gi større utbytte, jf. tvangsfullbyrdelsesloven § 11-30 annet ledd bokstav a.

Lagmannsretten finner det på denne bakgrunn ikke sannsynliggjort at det foreligger en feil som «åpenbart har hatt betydning for salget», jf. tvangsfullbyrdelsesloven § 11-30.

Anken blir etter dette å forkaste.

Sakskostnader

Ankemotpartene har etter dette vunnet ankesaken og har i utgangspunktet krav på full erstatning for sine sakskostnader for lagmannsretten, jf. tvisteloven § 20-2 første ledd jf. andre ledd.

Lagmannsretten har vurdert fritak for sakskostnader etter tvisteloven § 20-2 tredje ledd, men kan ikke se at tungtveiende grunner gjør det rimelig helt eller delvis å fritta ankende part for erstatningsansvar for ankemotpartenes sakskostnader.

Tore Rygh Gard og Ole-Christian Gard har ikke lagt ned påstand om erstatning for sakskostnader, og slik erstatning tilkjennes derfor ikke.

SpareBank 1 Hallingdal Valdres har krevd erstatning for sakskostnader med 20 718 kroner inkludert mva., for 8,5 timer arbeid knyttet til utarbeidelse av anketilsvaret.

Lagmannsretten finner utgiftene rimelige og nødvendige, jf. tvisteloven § 20-5 første ledd, og sakskostnader tilkjennes i tråd med kravet.

Heder Bank ASA har krevd erstatning for sakskostnader med 21 000 kroner inkludert mva., for i alt 4 timers arbeid. Lagmannsretten finner utgiftene rimelige og nødvendige, jf. tvisteloven § 20-5 første ledd, og sakskostnader tilkjennes i tråd med kravet.

Kjennelsen er enstemmig.

SLUTNING

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for lagmannsretten betaler Berent Friele 20 718 –
tjuetusensyvhundreogatten – kroner til SpareBank 1 Hallingdal Valdres innen 2 –
to – uker fra forkynnelse av kjennelsen.
3. I sakskostnader for lagmannsretten betaler Berent Friele 21 000 – tjueentusen –
kroner til Heder bank ASA innen 2 – to – uker fra forkynnelse av kjennelsen.

Mette D. Trovik

Fredrik Charlo Borchsenius

Marit Bjørånesset Frogner

Dokument i samsvar med undertegnet original.

Grethe Pedersen, signert elektronisk

Lagmannsrettens kjennelse kan bare ankes videre til Høyesterett dersom du mener det er begått en feil ved lagmannsrettens saksbehandling eller den generelle forståelsen av en skreven rettsregel, jf. tvisteloven § 30-6. Fristen for anke er to uker fra forkynningsdatoen. Anke erklæres for lagmannsretten enten skriftlig ved prosesskriv eller muntlig ved personlig fremmøte. For anken til Høyesterett vil det påløpe et behandlingsgebyr som for tiden er 7 884 kroner.